

MICALET
TEATRE

El vol de Farasha

Mafalda Bellido Monterde

Il·lustracions de Mar Silvestre

Premi de
Teatre Infantil
«Escalante»

bromera

(Estem en un país on només hi ha dos colors. Un és el color del fang, bru, marró. L'altre és blau, com el cel, com el color de la roba de les dones. Un xiquet corre pels carrers. Ens veu. S'atura.)

FATIN. Dis-me xiquet.

No em crides pel meu nom.

No em descobrisques, estic bé així.

Dis-me xiquet.

Em sent bé amb els cabells davall de la gorra, amb estos pantalons un poc grans i amb esta túnica.

Dis-me xiquet i tot anirà bé.

Tinc quinze anys i des que al meu pare el va matar una mina, Al·là el guarde, jo soc l'home de la casa. M'agrada ser xic. Com que soc xic, puc fer grans coses; com que soc xic, puc fer el que he de fer.

Puc pujar a un arbre.
Anar al riu a buscar aigua.
Caminar pel carrer i que ningú em diga
res, que ningú em mire.
Endinsar-me pels carrerons del basar.
Mirar els homes als ulls i regatejar.
A ells els fa molta gràcia que un xiquet
com jo sempre se n'isca amb la seua.
Dis-me xiquet.
Dis-me xiquet i tot anirà bé.

*(FATIN cau rendit sobre unes teles, o uns
coixins, o un jaç, o unes estoretes. Ha tor-
nat a casa. Es tomba i trau del pit una lli-
breta. Escriu i llig.)*

1

Bida

Al principi tot era un ou
redó.

Sense inici ni final.

Encara que tot,
fins i tot un ou,
comença i acaba
només, i per sempre,
quan es trenca.

(FATIN sent que arriba algú i deixa d'escriure i recitar. AMIRA entra. Porta un muntó de roba a la mà.)

AMIRA. No sé com ho fas que sempre tornes a casa amb afganis de més. Deixa d'escriure ja i ajuda'm. Gràcies a Al·là que has heretat del teu pare la mesura de les coses. Ja he deixat a la cuina tot l'arròs i les magranes que has portat.

FATIN. Esta és Amira, ma mare. Malgrat tot, sempre està contenta.

AMIRA. M'ajudes a posar-me'l?

FATIN. On vas?

AMIRA. On anem, diràs. Després ja plegarem la roba.

(FATIN va cap a sa mare i l'ajuda a posar-se el burca.)

FATIN. Però...

AMIRA. Ves amb compte, que m'has fet mal.

FATIN. ...He quedat amb Saïd perquè m'acompanye a...

AMIRA. Una altra volta amb Saïd. No m'agrada eixe xic i ho saps.

FATIN. Mare/

AMIRA. No m'agrada ell, i molt menys son pare.

FATIN. Però/

AMIRA. Amaga coses/

FATIN. És el meu amic.

AMIRA. ...La seua mirada amaga coses.

FATIN. I nosaltres no amaguem res?

AMIRA. Nosaltres amaguem el que hem d'amagar. Si la desgràcia no hagués triat este maleït país per a viure-hi, Al·là em perdone, no hauríem d'amagar res. Se'm veu alguna cosa?

FATIN. No. On vols que t'acompanye?

AMIRA. A casa de Zahra. Han passat la frontera esta nit. I han portat material.

FATIN. Per fi!

AMIRA. No vull que porte res damunt. Anirem nosaltres. L'altra entrega va ser molt

peril·losa per a ella. Aprofitaré i prendré un poquet d'aire; bé, si amb açò es pot prendre alguna cosa... Anem. Si ens aturen els porcs/

FATIN. Mare, sé perfectament el que he de dir si ens aturen els porcs.

AMIRA. Ho sé. Has crescut de pressa i molt bé. Al·là ens va beneir amb la teua arribada i en morir ton pare et va il·luminar, però/

FATIN. Però què?

AMIRA. Ha passat ja molt de temps i algunes coses van canviant. De moment encara podem aguantar unes estacions més... no moltes, no sé quan...

FATIN. Mare, no vull parlar d'això.

AMIRA. Però se n'ha de parlar.

FATIN. El turmell!

AMIRA. Com?

FATIN. El turmell, se't veu el turmell. Tapa'l bé. A més, Zahra ens espera i no podem posar-la en perill. Anem-nos-en.

(Abans de marxar amb sa mare, una veu el crida.)

SAÏD. Eh, tu! Nosaltres no haviem quedat ja fa una estoneta ací, al descampat?

FATIN. Sí, però abans he d'acompanyar ma mare.

SAÏD. Sempre fas igual.

FATIN. Tu no eres el *mahram* de la casa. Jo, sí. Tu tens germans menuts que acompanyen les teues germanes i ta mare. Jo soc l'únic home de la casa.

SAÏD. T'espere ací. No tardes molt. Younes també ha dit que vindria.

FATIN. Saïd és impacient. Hi hauria d'estar acostumat. Ací, a Kabul, tot el que vols arriba tard. O no arriba mai.

(Mentre SAÏD espera al descampat, FATIN i AMIRA creuen els carrerons enfangats. Fa vent i, quan el vent s'enlaira a Kabul, qualsevol cosa pot passar.)

Arriben a una casa. AMIRA entra. FATIN vigila fora. Una dona entrega a AMIRA un paquet. L'obrin. AMIRA s'alça el burca. L'altra dona col·loca el material al voltant de la cintura d'AMIRA i el lliga donant-li la volta. Les dos comproven que amb el burca no es nota res. FATIN i AMIRA tornen a casa. El vent continua bufant i enlairant la pols del fang de la ciutat. Quan arriben, AMIRA obri el paquet i trau uns quaderns i uns llibres de sota el burca. Els llig.)

FATIN. Han arribat tots?

AMIRA. No sé com podem ensenyar alguna cosa amb estes edicions. No, els teus no han arribat.

FATIN. De veres?

AMIRA. És bastant difícil de trobar, el que busques.

FATIN. No pot ser. Pensava que arribarien hui.

AMIRA. Jo els vaig llegir fa molts anys a la universitat, quan els porcs i els porcs anteriors

als porcs no hi eren i Kabul era el paradís
elegit per Al·là.

FATIN. Però jo els necessite, mare!

AMIRA. Ja saps el que passa/

FATIN. Ja ho sé, a Kabul, tot el que vols arriba
tard. O no arriba mai!

AMIRA. No et preocupes, més prompte o més
tard, arribaran. Tin, amaga'ls.

(FATIN oculta els llibres en un amagatall.)

AMIRA. A mi també me'n falten. O creus que a mi
no em falten els llibres que obrin finestres i
portes? Els que trenquen forrellats i dispa-
ren les idees i la imaginació/

FATIN. Ho sent, mare/

AMIRA. ...els llibres que creen horitzó, que ens
fan amples, que ens fan grans, i no per això
m'enfade i remugue.

FATIN. Encara que no tinguem llibres, tu eres el
seu horitzó, mare. Totes elles tenen molta
sort. Si no fora per tu/

AMIRA. No, jo no faig res. Jo només intente fer prendre la flama en les més menudes i avisar el caliu de les més grans, que és el més difícil. És l'únic que puc fer.

(S'alça una altra vegada l'aire, l'aire de Kabul que tot ho capgira, i no sentim el final de la conversa. FATIN li fa un bes a sa mare i se'n va. SAÏD encara l'espera al descampat.)

SAÏD. Pensava que ja no vindries. Han passat tres patrulles i ja no sabia què dir-los.

FATIN. Este matí ha esclatat una bicicleta bomba i el carrer del Pollastre està tallat.

SAÏD. Ja ho sé. Els has venut tots?

FATIN. Sí. No ha vingut Younes amb tu?

SAÏD. No. Tots?

FATIN. Va dir que vindria.

SAÏD. He passat per la botiga i tenia faena.

FATIN. No me n'ha quedat ni un. Me'ls lleven de les mans. En necessite més.